

Празникътъ се свърши. Децата се разотидоха. Всички се прибраха да спятъ.

Стаята съ борчето бѣ тъмна. Презъ прозореца се виждаше снѣжната пелена. Глухо бѣ въ цѣлата кѣща.

Тогава изоставенитѣ кукли се разприказваха.

Най-напредъ се обади копринената госпожа.

— Забравиха ме, — рече тя. — Но утре ще ме видятъ и ще ме пренесатъ при голѣмитѣ кукли. Ахъ, утре азъ ще бѣда на най-лично мѣсто, а васъ ще изхвърлятъ отъ тукъ! Защо ме пѣкъ сложиха при такива простаци? Вие нищо не сте видѣли. Азъ ида отъ единъ много голѣмъ градъ. Край свѣтлия прозорецъ на магазина минаваха всички знатни хора и азъ ги познавамъ до единъ. Азъ зная такива чудеса, за каквито вие не сте дори слушали. Тамъ бѣше много, много хубаво.

Като чу това, царятъ разлюлъ своята мантия, па рече:

— Навѣрно, госпожата иде отъ голѣмъ градъ. По дрехитѣ я познавамъ. Но азъ ида отъ още по-голѣмъ. Въ моя дворецъ дори слугинитѣ бѣха облѣчени по-добре отъ госпожата. Колкото пѣкъ за това — кой що е видѣлъ, всѣки ще се съгласи, че окоето на царя знае най-много. Но не бива да се караме. Азъ уважавамъ всичкитѣ си подданици.

Въ това време войникътъ замахна толкова силно съ своя щикъ, че малко остана да прободне самия царь. Но, като го видѣ, дигна пушката за почестъ и отсѣчено изрече:

— Тѣй вѣрно, Ваше Величество.

И той настѣпи съ ботуша си ангелчето. То изохка, подаде си главата изъ пѣсѣка, огледа се ѱаоколо и се опомни.

— Колко е тъмно! — рече то съ скръбенъ гласъ. — Кой изнесе слѣнцето и звездитѣ?

Куклитѣ почнаха да му се смѣятъ. Едва когато се опита да подхвъркне, то разбра, че нѣма вече крила.

— Кѣде ми сѣ крилата? — запита то, но куклитѣ му отвърнаха съ подигравки.

— Малко ли летѣ? Стига ти толкова! — каза завистливата госпожа. — Много се бѣше подгордѣлъ тая вечерь. Искаше ти се чакъ до тавана да стигнешъ. Лежи сега въ пѣсѣка!

Ангелчето си спомни тогава станалото.